

STÖRM en STILTE

De eerste bundel zuver Oldambster gedichten, wel zol doar nait hail wies mit wezen. Zeker, ons riekste Grunneger dichter, JELTE DIJKSTRA († 1946) haar aal bewezen, dat ook het Oldambts zuk hail best lainde veur goie verzen en Mr J. BUURMA haar ien zien studentientie ook dudelke bewezen doarvan leverd (ik denk b.v. aan dat gedicht „Tidde Winnengoa”) moar 'n bundel echte Oldambster poëzie, dat haar wie totnogtou nog nait.

En doar ligt den dat blanke bouk, mit golden letters op 't omslag, degelk en toch kunstzinneg oetgeven deur „Ceres” ien Meppel, dei de vrougere Agrarische Pers overnam. „Ceres”, godin van de landbouw, begon mit dizze bundel boerengedichten en mouk doar wat boetengewoon moois van. Benoam dei linesneden van dr J. F. A. Beins (old-„Linetrekker”) geven aan dit bouk 'n hail apaart Grunnens karakter. Het benen knappe talkens, dei wonner wel bie dizze stemmingsgedichten pазzen.

Derk Sibold Hovinga is boer, dichtbie Oostwold (Oldambt). Boerderij ligt n endje van weg of, 't woonhoes, 'n witte villoa, stait aan Midwolmerweg. Hai beheert het spul van zien ollers aal 'n joar of wat, moar noast boer is e dichter, dreumer van zien landschop. Of dat komt deur zien studie van olle toalen (hai

WADDENVOLK

door

Jan Boer

het 'n poar joar op Akkedemie goan ien Stad) of, dat e 't aal ien hom omdring van kiendsofaan — ik denk alebaaide.

Hou 't ook zit, Hovinga is boer en dichter toeglieks en wat e te zegen het is zuver. Ik ken hom aal joaren en wait nog wat JELTE DIJKSTRA ien 't begun van hom zee. „Hovinga is n mysticus, dei de oergeest van zien laand benoadert. Hai scheidt sfeer. Hai dreumt haardop van zien landschop en dat let hai ons heuren. Hol hom ien de goaten”.

Dat leste zee e nait mit ain of aander biededoulen. Ofgunst kennen de goie Grunneger schrievers gelukkeg nait. Nee, het dee Dijkstra ienwenneg deugd, dat er weer n jongere achter ons aan scheuvelde en hai hoopte, dat e mitkomen kon.

Dat is woarheid worden. „Störm en Stilte” — waark van joaren — is dichtwaark van 't goie soort. 't Is meer stilte as störm, meer wénst as stried, meer beslotenheid as wiede roemte, moar toch baaide elementen zitten d'r ien. Mainst netuurpoëzie en doar is Hovinga 't beste ien thoes.

OETSTURM WERELD

Grieze locht
Gain licht
Gain zicht
Gain zucht
Gain tak, gain blad
Nog nat van dook
Beweegt ter zok.

De druppen druppen van
de bomen

Gain vogel zingt,
Gain wezen denkt,
Allain 'n peerd, dei drinkt
En 't woater kringt
In drinkeldobbe.

Zo begon zien dichterschap ongeveer ien n dreumende stilte van de dingen, zunner strakke versvörm, 'n opstoapeln van stemmingsbeelden, ainvoudeg en eerlek weergeven ien zuver Oldambster taal. Veuraal dei vrije vörm en woazege sfeer, dei deden 't zo goud. Hier was doalek aal n dichter aan 't woord. Loater betrok e ook zukzulf doarien.

STILTE

Boeten is 't duuster,
Blinnen bin dicht
Ik zit allaine,
Binnen, bie 't licht

Gedichten van P. S. Hovinga

Uitg. Ceres — Meppel '52

hom tou — dei hai zo groot taikent ien ain van de beste gedichten:

STRIED

Twei jonge esken stoan
Bladnoakend en ontdoan
'n Ander te bevechten
Om aigen levensrechten

De blote graauwe takken
Det in 'n ander pakken
En in de högte streven
Misgunnen 'n ander 't leven...

Zo gait dat gedicht deur, stoekend van ritme asmis, moar stoer en staark, net as dei prachtege linesnede, dei d'r noast stait!

Mystiek en aiwegheid treft joe ien „Roggemouer”, „Op grieze wegen”, „Störm”, „Borries”, „Deel ien duustern”. 'n Enkeld maal benoadert Hovinga het Christendom, dat hier nog even vrumd aandut.

Hai het zien aigen vörm — mainst körte zinnen, dei 'n bult zeggen. Hai leeft ien zien aigen wereld van beslotenheid en roemte, van wénst en wille, van stilte en störm.

En hai dicht ien zien aigen taal, doar moar 'n doodenkeld maal n vremd woord tussen zit, en doar hai zien landschop zo eerlek mit oetschillern ken.

Hovinga het doarom zien aigen ploats ien ons Grunneger letterkunde kregen en dat is van begun of aan 'n eervolle ploats.

Zien „Störm en Stilte” is niks minner as mien „Hoes en Hof”, op enkele steeën zuls beter.

Om mie daipe stilte
Dei op ale dingen ligt.
Niks sprekt, ales swigt
Drokt as 'n loden gewicht...

't Krassen van mien penne
Brekht dit swoare swegen
In n gedicht...

Dit is n zuver stiltebeeld van de dichter zulf. Dat „swoare swiegen”, dat hom zo aigen is, wordt even opvongen en opschreven. Hier zol ie nog hoast gain boer ien herkennen. Moar dei komt wel en mit dei boer komt ook de wénst noar 't leven en noar 't waark. Den gait zien dreumewereld ook inens open en grote, open. Oldambster roemte wordt zichtbaar.

VEUJOARSBAAUW

De dag is open, groot,
De locht nò blind en blaauw.
De waarme zun beschent de
school
Van kampen: „Veujoarsbauw”.

En wied het veld in 't rond
De peerdespannen goan
Te zaaien in de open grond.
Zo wordt 't aal joaren doan.

Doar gunder ligt mien dörp
Rood in de veujoarszun.
En ik, ik hol te zaaien op
En drink de halle wereld in.

Zo gauw de dreumer ien hom wakker wordt, begunt e zien gedichten te bouwen en voamt e mit wiede stappen over 't laand. Den komt ook het störmachtege ien hom boven en — de stried ien de noatuur ronnom